

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Haandbog i Verdens-Historien. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 491. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1833_518A_1-txt-shoot-idm26540/facsimile.pdf (tilgået 24. juni 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

at de turde gjøre Regning paa Suberens Vistand og et lykkeligt Udfald, og selv Toget til Sicilien havde jo dog Skindet af en Jorsvarts-Krig, hvortil ogsaa Livius meget naideligt lader Scipio sige, at det var deres „Bundsfælvandens, Numertinerens, Jares“ der bragte dem i Garmil^{*)}.

Med Zama, nu ubekendt, men dengang en Numidisk Konges Stod, og efter Polchs, fem Dags-Ridser vandrede for Kartago (i det Nyligste), fød det berømte Slag, som Man pleier at sige, afsjæbte Verdens Stakne, men vi vil neies med at sige, hvad vi kan forstaae, at det gjorde Ende paa den anden Puniske Krig; thi Hannibal kunde godt vundet det Slag og seer til, uden at Kartago derfor var kommet Verdens Herredomme nærmere, eller Rom været længere besejret, end efter Nederlaget ved Cannæ^{**}). Hannibal gjorde naturligvis sit Bedste ved Zama, ligesom Napoleon ved Waterloo, men isærlig at han maatte sætte sine tiende Hærs-Vogtere i Mellem-Droppen, for at de ikke skulde løbe fra, kunde Scipio derimod stole paa sine Romere til sidste Marsch, og det maatte næsten nødvendig gjøre Udsagnet til hans Fordel, naar han for Resten havde lært Hannibal Konsten af og forstod at bruge sine Numidiske Reitter, som han netop var stærk i, da Kong Masinissa var paa hans Side. Dette Reitteri gjorde da ogsaa Udsagnet ved at falde Hannibal med hans Veteraner i Slaggen, og Hannibal kom, første Gang efter sit niende Aar, siger Man, hjem til Kartago som en Fligtmænd, erklærende ikke blot Slaget for tabt men Kriegen for endt, saa Man maatte hvide Freden til hvad Præis det behagde Scipio at sælge den. Da nu Gesandterne kom til Scipio, gav han dem kun en dødelig Trøst, ved at fortælle dem, de maatte betragte sig selv som Folk, der ikke havde mindste Krav paa Staaensel

^{*)} Livius XXX. 31.

^{**}) Polch (Weidhoffer) XV. 5. Strabo XVII. 829. 831.

